

Jutjat Social núm. 11 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, 4ª planta (edifici S) - Barcelona
08010 Barcelona

Tel. 933874514
Fax: 933844914
A/e: social11.barcelona@xjgencat.cat

NIG 0801944420168003854

Seguretat social en matèria de prestacions 75/2016 B

Matèria: Incapacitat permanent per MC o ANL

Compte del BANC DE SANTANDER

Beneficiari: Jutjat Social núm. 11 de Barcelona

Per a ingressos en caixa, concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 dígits)

Pagaments per transferència IBAN (en format electrònic): ES5500493569920005001274. Concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 dígits)

Pagaments per transferència IBAN (en format paper): IBAN ES55 0049 3569 9200 0500 1274. Concepte: número de compte de l'expedient del Jutjat (16 dígits)

Part demandant/executant:

Advocat/ada: Alberto Javier Pérez Morte

Graduat/ada social:

Part demandada/executada: INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL (INSS)

Advocat/ada:

Graduat/ada social:

SENTÈNCIA 69/2018

Barcelona, 7 de febrer de 2018

[redacted] magistrat jutge titular del Jutjat Social número 11 de Barcelona, he vist el judici promogut per [redacted] assistit del lletrat Alberto Javier Pérez Morte, contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL, representat i assistit de la lletrada [redacted] en demanda d'incapacitat permanent.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. En data de 13-10-2016, es va dictar un decret pel qual aquest Jutjat admetia a tràmit la demanda subscrita per la part actora, en la qual després d'al·legar els fets i fonaments que va estimar pertinents al seu dret, va sol·licitar que es dicti una sentència per la qual es declari el reconeixement a percebre les prestacions per incapacitat permanent en grau de total per a la seva professió habitual.

Segon. Es va assenyalar dia i hora per celebrar l'acte de judici pel dia 7-2-2018. En el tràmit d'al·legacions la part actora va ratificar la seva demanda i es va afirmar. Per la seva banda, l'entitat demandada s'hi va oposar en els termes recollits en suport informàtic. A continuació, es van practicar les proves proposades i admeses, consistents en tenir per reproduït l'expedient administratiu, la documental i la pericial mèdica. En la fase de conclusions el

demandant va sostenir els seus punts de vista i va sol·licitar d'aquest Jurjat que dicti una sentència d'acord amb les seves pretensions. Tot seguit, el judici va quedar vist per a sentència.

Tercer. En la tramitació d'aquest procediment s'han observat les normes processals de caràcter essencial aplicables al cas.

FETS PROVATS

Primer. La part actora, amb DNI [REDACTAT] està afiliada al RGSS, amb el NASS [REDACTAT] va néixer el [REDACTAT] i la seva professió habitual és la mosso de magatzem-repartidor, amb les funcions especificades en el fet quart de la demanda i que es donen per reproduïdes (expedient administratiu, folis 54 a 54 girat i doc. 3 de l'actor).

Segon. L'actor va sol·licitar el 29-10-2015 el reconeixement d'una invalidesa permanent i per una resolució de l'INSS, de data 15-12-2015, es va declarar que no n'estava afectat de cap grau d'IP derivat de malaltia comuna (expedient administratiu, folis 43 a 54).

Tercer. El dictamen emès per l'ICAM de data 1-12-2015, sense presumpció d'IP, diagnòstica: *"Dorsalgias de característiques mecàniques secundaries a antiga fractura de D9"* (expedient administratiu, foli 54 girat).

Quart. Conforme la prova biomecànica realitzada en data 12-1-2018, l'actor acredita: *"Inclinometría: amplitud de los movimientos de la columna dorsal deficitaria (rotación derecha 22°, izquierda 21°, normal >30). EMG de superficie: tono de la musculatura pararaquídea exacerbado (22uV en posiciones de reposo, siendo normal >200). En consecuencia, sin cambios respecto valoración previa, persistiendo a nivel dorsolumbar restricción de movilidad, debilidad y exacerbación del tono muscular y, por tanto, limitación a tolerar esfuerzos (manejo de cargas pesadas, adopción de posturas forzadas, movimientos reiterados de flexión o torsión del tronco, etc".*

S'hi destaca els criteris de col·laboració adequats, el que atorga validesa a les alteracions obtingudes (doc. 1 i 2 de l'actor).

Cinquè. L'actor va interposar una reclamació prèvia el 29-1-2016, desestimada per una resolució de l'INSS de 18-2-2016 (folis 16 a 27 i doc. 4 de l'actor).

Sisè. La base reguladora de la prestació és la de 924,87 euros mensuals, el percentatge del 55% en el supòsit d'incapacitat permanent en grau de total, i la data d'efectes econòmics la del dia 1-12-2015 (expedient administratiu i conformitat).

FONAMENTS DE DRET

Primer. La relació de fets que es declaren provats s'ha deduït de la valoració de

la prova proposada, admesa i practicada.

En aquest sentit, és al jutgador d'instància a qui correspon la valoració conjunta per expressar la seva convicció en la forma que ordena l'article 97.2 de la LRJS, de manera que a l'hora de valorar la prova, ha d'acudir a les regles sobre la càrrega de la prova establertes a l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil, l'últim apartat assenyala que *"Per a l'aplicació del que disposen els apartats anteriors d'aquest article, el tribunal ha de tenir present la disponibilitat i la facilitat probatòria que correspon a cada una de les parts del litigi."*

D'igual manera, és obligat referir-se a la doctrina del Tribunal Constitucional, per mitjà de la seva Sentència 7/1994 de 17 de gener (RTC 1994, 7), en la qual es consigna que *"como hemos declarado en la STC 227/1991 (RTC 1991, 227), fundamento jurídico 5, cuando las fuentes de prueba se encuentran en poder de una de las partes del litigio, la obligación constitucional de colaborar con los tribunales en el curso del proceso (artículo 118 C.E. [RCL 1978, 2836]) conlleva que dicha parte es quien debe aportar los datos requeridos, a fin de que el órgano judicial pueda descubrir la verdad. Asimismo nuestra jurisprudencia afirma que los tribunales no pueden exigir de ninguna de las partes una prueba imposible o diabólica, so pena de causarle indefensión contraria al artículo 24.1 de la C.E., por no poder justificar procesalmente sus derechos e intereses legítimos mediante el ejercicio de los medios probatorios pertinentes para su defensa (SSTC 98/1987 [RTC 1987, 98], fundamento jurídico 3 y 14/1992 [RTC 1992, 14], fundamento jurídico 2), sin que los obstáculos y dificultades puestos por la parte que tiene en su mano acreditar los hechos determinantes del litigio, sin causa que lo justifique, puedan repercutir en perjuicio de la contraparte, porque a nadie es lícito beneficiarse de la propia torpeza (STC 227/1991 [RTC 1991, 227], fundamento jurídico 3)".*

Per a una recta interpretació de la qüestió, cal partir de les disposicions que contenen l'article 217 de la Llei d'enjudiciament civil, el qual, després d'establir en els seus tres primers apartats unes regles generals sobre la càrrega de la prova i en el apartat quart les aplicables en els processos sobre competència deslleial i sobre publicitat il·lícita, disposa en el seu apartat 5 que aquelles normes són d'aplicació sempre que una disposició legal expressa no distribueixi amb criteris especials la càrrega de provar els fets rellevants.

Aprofundint en la qüestió probatòria, la doctrina constitucional (STC 44/1989, de 20 de febrer) ha assenyalat que, per ser una facultat que pertany a la potestat jurisdiccional, correspon en exclusiva als jutges i tribunals ponderar els diferents elements de prova i valorar-ne el significat i la transcendència pel que fa a la fonamentació de la decisió que es conté en la sentència.

I aquesta llibertat de l'òrgan judicial per a la lliure valoració de la prova, implica, com també assenyala la mateixa doctrina (STC 175/85, de 15 de febrer -RTC 1985, 175-) que pugui realitzar inferències lògiques de l'activitat probatòria portada a terme, sempre que no siguin arbitràries, irracionals o absurdes. Ara bé, el jutge o tribunal d'instància és sobirà per a l'apreciació de la prova, sempre que la seva lliure apreciació sigui raonada, exigència que ha posat de manifest la pròpia doctrina constitucional (STC 24/1990, de 15 de febrer [RTC 1990, 24]), la

Codi Segur de Verificació:
Signal per Tuset del Pino, Pedro:-

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://sedejusticia.gencat.cat/AP/consultaCSV.html>

Data i hora 14/02/2018 08:43

qual cosa vol dir que la resolució judicial ha de contenir el raonament sobre les conclusions de fet, a fi que les parts puguin conèixer el procés de deducció lògica del judici fàctic seguit per l'òrgan judicial. La vigent Llei reguladora de la jurisdicció social ha recollit expressament aquesta doctrina en el seu article 97.2, en disposar que la sentència, apreciament els elements de convicció, ha de declarar expressament els fets que consideri provats, fent referència en els fonaments de dret *als raonaments que l'han portat a aquesta conclusió*.

Consegüentment, en aquest cas, ateses les invocacions de fet efectuades per l'actor i la contestació que hi ha donat la demandada, aquest magistrat ha efectuat el raonament sobre el procés lògic que l'ha conduït a fonamentar les afirmacions que, respecte de la problemàtica substancial i de fons plantejada, integren el relat fàctic de la sentència que seguidament relacionaré.

Segon. Com a qüestió preliminar, la invalidesa es presenta com un esdeveniment excepcional de la vida laboral (STC 197/2003 [RTC 2003, 197] i STC 78/2004 [RTC 2004, 78]). Davant d'altres contingències, com la jubilació, que suposa la culminació ordinària de la vida activa provocada pel declivi natural de les facultats per realitzar adequadament el treball per raó de l'edat, la incapacitat és una circumstància sobrevinguda derivada de reduccions anatòmiques o funcionals greus que passa quan la persona es troba en edat de treballar, que produeix la disminució o l'anul·lació de l'aptitud laboral.

Les decisions en matèria d'invalidesa permanent no són extensibles ni generalitzables, atès que lesions aparentment idèntiques poden afectar els treballadors de diferent manera quant a la seva incidència en la capacitat de treball. Per això en realitat, com s'ha encarregat de donar resposta en diverses sentències el Tribunal Suprem, no és aquesta una matèria pròpia de la unificació de doctrina (LPL [RCL 1995, 1144, 1563], article 217), tant per la dificultat d'establir la identitat de l'abast de l'efecte invalidant, com perquè es tracta, pel general, de supòsits en els quals l'enjudiciament afecta més a la fixació i valoració de fets singulars que a la determinació del sentit de la norma en una línia interpretativa de caràcter general. Per això, la determinació del grau d'invalidesa manca d'interès casacional (STS 23-6-05, rec. 3304/04 [RJ 2005, 7872]), ja que no importa tant la incapacitat en si com l'incapacitat, la malaltia com el malalt.

En la seva modalitat contributiva, és incapacitat permanent la situació del treballador que, després d'haver estat sotmès al tractament prescrit i d'haver estat donat d'alta medicament, presenta reduccions anatòmiques o funcionals greus, susceptibles de determinació objectiva i previsiblement definitives, que disminueixin o anul·lin la seva capacitat laboral.

Tres són, per tant, les notes característiques que defineixen el concepte d'invalidesa permanent: 1) Que les reduccions anatòmiques o funcionals siguin objectivables («susceptibles de determinació objectiva»), és a dir, que es puguin constatar medicament de manera indubtable, i que no es basin en la mera manifestació subjectiva de l'interessat; 2) Que siguin «previsiblement definitives», això és, incurables, irreversibles; per això és suficient una previsió seriosa

D) No és obstacle a la declaració d'aquest grau d'incapacitat que el treballador pugui realitzar altres activitats diferents, més lleugeres i sedentàries, o que fins i tot pugui desenvolupar tasques «menys importants o secundàries» de la seva pròpia professió habitual o comeses secundàries o complementàries d'aquesta, sempre que existeixi una impossibilitat de continuar treballant en l'activitat esmentada i que conservi una aptitud residual que «tingui rellevància suficient i una transcendència tal que no impedeixi al treballador concretar relació de treball futur».

E) S'ha d'entendre per professió habitual no un determinat lloc de treball, sinó aquell que el treballador està qualificat per realitzar i al qual l'empresa l'hagi destinat o el pugui destinar en la mobilitat funcional.

La incapacitat permanent total per a la professió habitual, es caracteritza per un doble element: primer, pel seu caràcter professional cosa que implica que, per a la seva qualificació jurídica, s'han de valorar més que l'indole i la naturalesa dels patiments que presenta el treballador, la limitació que aquells generin en la mesura que siguin impediments reals, això és, susceptibles d'una determinació objectiva i suficient per deixar impossibilitat a qui els pateix, d'iniciar i consumir les tasques pròpies del seu ofici, ja que són aquestes limitacions funcionals les que determinen la reducció efectiva de la capacitat de guany; i segon, pel seu caràcter de permanència que implica la necessitat d'estabilització del seu estat residual en el sentit que les patologies o seqüeles tinguin un caràcter previsiblement definitiu atès que la possibilitat de recuperació clínica s'estima medicament com a incerta o a llarg termini (TSJ Astúries 19-10-00, rec. 3246/00 [AS 2001, 3935]).

I és que resulta necessari realitzar un rigorós anàlisi comparatiu de dos termes fàctics: el de les limitacions funcionals i orgàniques que produeixen al treballador les lesions que pateix i el dels requeriments psicofísics de la seva professió habitual (TSJ la Rioja, 25-5-00, rec. 147/00 [AS 2000, 2332]).

Segons declara la jurisprudència, per valorar el grau d'invalidesa més que atendre a les lesions cal atendre a les limitacions que aquelles representen en ordre al desenvolupament de l'activitat laboral (STS 29-9-87), per la qual cosa s'ha de realitzar la valoració de les capacitats residuals atenent a les limitacions funcionals derivades dels patiments soferts (STS 6-11-87), sense que sigui exigible un verdader afany de sacrifici per part del treballador i un grau intens de tolerància per part de l'empresari (STS 21-1-88).

A més a més, conforme estableix la STS 17/1/89, *"la profesión habitual no es esencialmente coincidente con la labor específica que se realice en un determinado puesto de trabajo, sino aquella que el trabajador esté cualificado para realizar y a la que la empresa le haya destinado o pueda destinarle en movilidad funcional, sin perjuicio de las limitaciones correspondientes a las exigencias de titulación académica"*.

Quart. Conforme l'anterior doctrina, en aquest cas, ateses les seqüeles acreditades per l'actor, recollides en el fet provat quart, que s'han pogut

Codi Segur de Verificació:
Signat per Tuset del Pino, Pedro:

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: <https://ejusticia.gencat.cat/AP/consultasSV.html>

Data i hora 14/02/2018 09:43

determinar mitjançant la prova biomecànica aportada, que participa de la necessària objectivitat, imparcialitat i professionalitat, posades en directa relació amb les funcions pròpies de la seva professió habitual, es constata que el demandant presenta a "nivel dorsolumbar restricción de movilidad, debilidad y exacerbación del tono muscular y, por tanto, limitación a tolerar esfuerzos (manejo de cargas pesadas, adopción de posturas forzadas, movimientos reiterados de flexión o torsión del tronco".

Tot plegat, posant en directa relació les dites limitacions amb la naturalesa i abast de les funcions característiques de la professió habitual de l'actor, que exigeix tasques de càrrega i descàrrega, transport de mercaderies o conduir vehicles, entre altres, fa que hagi d'estimar el reconeixement del grau d'IPT reclamat.

Cinquè. Al fil de l'esmentada qüestió, val a dir dues consideracions:

1a. No es pot desconèixer que és al jutge social a qui correspon valorar la prova practicada, de conformitat amb el que es disposa en l'art. 97.2 Llei reguladora de la jurisdicció social i els arts. 1242 del Codi Civil i 632 i 658 LEC; i pel que fa els criteris per formar la seva convicció, amb l'apreciació en sana crítica de tals elements probatoris per tal d'arribar a la seva conclusió fàctica, aquesta ha de prevaler, com a norma general, sobre qualsevol interpretació subjectiva o interessada, tenint en compte que en els supòsits de dictàmens mèdics contradictoris, cal respectar el que hagi servit de base a la resolució recorreguda, és a dir, l'admès com prevalent pel Jutge «a quo», llevat que es demostrés fefaentment l'error en què aquest hagués pogut incórrer en l'elecció, per tenir el postergat, una major credibilitat donada la categoria científica del facultatiu que ho hagi emès o per gaudir de major força de convicció.

Per si no fos prou, l'aplicació de les regles de la sana crítica imposa, en principi, que es concedeixi major valor probatori al dictamen de l'ICAM, com a Òrgan Tècnic del Servei Públic de la Salut, Entitat Gestora amb personalitat jurídica pròpia, diferent de l'INSS; i que uneix a la seva independència, l'especialització en la matèria, que a l'informe de metges particulars, encara que això no sigui de forma absoluta i tan excloent com pot semblar, sinó només quant a les apreciacions de fet que afectin a la integritat del treballador, encara que no a les conseqüències jurídiques, abast i valor de tals seqüeles que comprèn al jutjador, conjugant i valorant totes les circumstàncies i proves posades a la seva disposició.

Només d'excepcional manera ha de fer ús els Tribunals Superiors de la facultat de modificar, fiscalitzant-la, la valoració de la prova pericial feta pel Jutge social, facultat que li atribueix la Jurisprudència, per al supòsit que els elements assenyalats com a revisoris ofereixin tal alta força de convicció que, segons el parer de la Sala, delaten clarament l'error de fet sofert pel jutjador en l'apreciació de tal prova, o dit d'una altra manera: tota revisió fàctica de la sentència d'instància que reposa sobre perícies, ha de posar de manifest que el criteri mantingut en aquella, no es va subjectar a la regla de la sana crítica, representada si escau, per l'existència de raons científiques, lògiques o de major convicció, que aconsellin a la Sala fiscalitzar i variar l'abast interpretatiu conjunt

de tan especials i privilegiades proves. La sobirania del jutjador d'instància en l'apreciació i la valoració de la prova pericial és tan àmplia i els marges per a la revisió són tan subtils, que el recurs de suplicació s'ha convertit ja en aquesta matèria, en un intent va i absolutament frustrant en la major part dels casos, resultant difícils d'objectivar les raons que en els escassos supòsits d'estimació del mateix, que puguin conduir a un pronunciament revisori de la sentència d'instància (Sentència núm. 738/1995 de 4 juliol AS 1995\2994 del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, Màlaga - Sala social -).

2a. Conseqüentment, com adverteix la Sentència núm. 659/2007 de 6 juliol (AS 2007\2776) del Tribunal Superior de Justícia de Cantàbria, (Sala Social), per construir la seva versió dels fets, el jutge d'instància té reconeguda plena llibertat, dins del principi d'imparcialitat i objectivitat d'acord amb el que preveuen els articles 348 de la Llei d'enjudiciament civil (RCL 2000, 34, 962 i RCL 2001, 1892) i 97.2 de la vigent Llei reguladora de la jurisdicció social laboral, de tal manera que en el supòsit de concurrència d'informes facultatius de contingut diferent i fins i tot de contingut contradictori, pot elegir aquell que al seu judici i en consciència revesteixi majors garanties d'objectivitat, imparcialitat i identificació del verdader i real estat de la persona afectada, de manera que en el supòsit de concurrència d'informes facultatius de contingut diferent i fins i tot de contingut contradictori, ja en fase de recurs, el Tribunal *ad quem* ha de mantenir la prioritat d'aquell dictamen mèdic que hagi servit de suport a la sentència del jutjador a quo, sense que aquesta opció pugui ser combatuda amb èxit en suplicació, si no es prova amb evidència que s'ha postergat un dictamen de major valor científic i imparcialitat, cosa que no passa en aquest cas, en atenció als fets declarats provats.

Per tot això he d'estimar la demanda quant a la pretensió en el reconeixement d'incapacitat en el grau de total per a la professió habitual de l'actor i prenc la següent.

DECISIÓ

Estimo íntegrament la demanda interposada per [REDACTAT] contra l'INSTITUT NACIONAL DE LA SEGURETAT SOCIAL, i declaro a l'actor en situació d'incapacitat permanent en grau de total per a la seva professió habitual, derivada d'una malaltia comuna, amb el dret a percebre una pensió del 55% sobre una base reguladora de 924,87 euros mensuals i data d'efectes econòmics de l'1-12-2015; i tot l'anterior a més de les revaloracions i dels mínims legals corresponents, per la qual cosa condemno l'entitat gestora a sotmetre's a aquesta declaració i a pagar la prestació econòmica esmentada.

Notifiqueu aquesta resolució a les parts i els faig saber que hi poden interposar en contra un recurs de suplicació davant la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que han d'anunciar davant d'aquest Jutjat per compareixença o per escrit en el termini dels cinc dies hàbils següents a la notificació d'aquesta decisió.

Aquesta és la meva sentència, que dispenso, mano i signo.

Doc. electrònic garantit amb signatura-e. Adreça web per verificar: https://lejusticia.gencat.cat/At/consultaCSV.html		Codi Segur de Verificació
Data i hora 14/02/2018 09:43		Signat per Tuset del Pino, Pedro;

